

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 3 ad L 175 og L 176 stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spørgsmål 3

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 7. maj 2007 fra Danmarks Naturfredningsforening, jf. L 175/176 – bilag 13."

Svar

Det fremgår af henvendelsen fra DN, at foreningen "... kan tilslutte sig bemærkningerne fra professor Peter Pagh om risikoen for miljøskadens udbredelse som følge af den trinvis sagsbehandling, der forudsætter at en myndighed træffer en række delafgørelser, før skaden kan afværges".

Jeg kan i den forbindelse henvise til særligt punkt 2.4. i det notat udarbejdet af Miljøstyrelsen og Skov- og Naturstyrelsen, hvor de væsentligste elementer af eksperternes kritik gennemgås og kommenteres. Derudover kan jeg henvise til de ændringsforslag, jeg har fremsendt til udvalget, hvori indgår tiltag og præciseringer til at formindske sagsbehandlingstiden. Disse kan kort opsummeres som følger:

Kritikken af, at der er for mange delafgørelser, som vil forsinke sagsbehandlingen imødegås blandt andet med forslagene om at udskyde klageadgangen over en afgørelse om, at der foreligger en miljøskade, så klage kan ske samtidig med en klage over et påbud efter miljøskadeloven.

DN kommenterer bl.a., at lovforslagene for beskyttede naturtypers vedkommende kun omfatter Natura 2000-områder.

Jeg skal i den forbindelse bemærke, at § 3-områder ikke er udelukket fra beskyttelse efter lovforslagene, hvis der foreligger en forurening af en karakter, som har medført en miljøskade på enten vand eller jord.

Hertil kommer, at, ifølge naturbeskyttelsesloven må tilstanden af et areal, der er omfattet af § 3, ikke ændres. En forurening, der ændrer tilstanden af området, indebærer således en overtrædelse af loven. Omvendt vil en forurening, der ikke indebærer en ændring af naturtypens tilstand, næppe have et omfang, der kvalificerer til at være en miljøskade. Det objektive ansvar

hos ejeren eller brugeren indebærer i sig selv en pligt til at afværge en situation, der kan føre til ulovlig ændring af tilstanden. Jeg mener derfor ikke, at foreningens forslag vil forbedre beskyttelsen af § 3-områder.

En udvidelse til andre områder, for eksempel § 3-områder uden for Natura 2000-områder, vil gøre det i forvejen yderst komplicerede spørgsmål om at afgøre, hvornår der foreligger en miljøskade på en beskyttet naturtype, yderligere kompliceret. For Natura-2000-områderne vil der fra ultimo 2009 foreligge Natura 2000-planer, der bl.a. fastlægger gunstig bevaringsstatus for områderne, som kan danne grundlag for vurderingen. Men sådanne planer – og dermed statusfastlæggelse – vil ikke foreligge for andre områder. Der vil således ikke være nogen målestok for, om en aktivitet har medført en væsentlig negativ påvirkning af bestræbelserne for at opnå god bevaringsstatus, hvilket er afgørende for at konstatere, om der er en miljøskade i direktivets forstand.

Herudover finder DN det tvivlsomt, om lovforslagene på to punkter opfylder Danmarks forpligtelse i henhold til direktivet, nærmere bestemt på spørgsmålet om forpligtelsen til at indføre umiddelbare ansvarsregler og bestemmelsen om, at der ikke kan træffes afgørelse om, hvorvidt der foreligger en miljøskade, når operatøren ikke direkte kan gøres ansvarlig.

Jeg kan i den forbindelse henvise til punkt 2.4. og 2.9. i det førnævnte notat om eksperternes kritik. Herudover skal jeg gøre opmærksom på, at lovforslaget - bortset fra visse "principbestemmelser" - er bygget op om, at myndighederne ved påbud fastlægger den ansvarlige skadevolders handlepligter. Direktivet stiller ikke krav om, at der skal være en mulighed for tilsynsmyndigheden til konkret at vurdere, om den af egen drift bør foretage de foranstaltninger, som direktivet kræver overfor den ansvarlige skadevolder.

Jeg skal desuden henvise til de eksisterende forpligtelser for det offentlige til at gribe ind i tilfælde af overhængende alvorlig fare for sundheden og i tilfælde, hvor øjeblikkelige indgreb er påkrævet for at afværge væsentlig forurening eller forureningens udbredelse efter for eksempelvis miljøbeskyttelsesloven, som jeg vurderer, er tilstrækkelige til at sikre miljøet og den offentlige sundhed.